



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 251/2016-43

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť štátneho podniku Vojenské lesy a majetky Slovenskej republiky, š. p., Lesnícka 23, Pliešovce, zastúpeného advokátom JUDr. Milošom Barbušom, advokátska kancelária, Štúrova 13, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 Cob 94/2015 z 12. augusta 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť štátneho podniku Vojenské lesy a majetky Slovenskej republiky, š. p., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. novembra 2015 doručená sťažnosť štátneho podniku Vojenské lesy a majetky Slovenskej republiky, š. p., Lesnícka 23, Pliešovce (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 43 Cob 94/2015 z 12. augusta 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej prílohy vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konania (ako žalovaný, pozn.) o zaplatenie sumy 177 622,31 € s príslušenstvom. Okresný súd Zvolen v uvedenej veci rozsudkom sp. zn. 16 Cb 36/2008 zo 4. júna 2012 vyhovel žalobe žalobcu. Proti označenému rozsudku Okresného súdu Zvolen podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 43 Cob 166/2012 z 31. októbra 2012 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Zvolen potvrdil. Sťažovateľ proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal sťažnosť pre porušenie jeho základných práv, o ktorej rozhodol ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 430/2014 z 2. júla 2014 tak, že okrem iného zrušil sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu. Krajský súd znovu rozhodol o odvolaní sťažovateľa napadnutým rozsudkom tak, že potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu. Sťažovateľ nespokojný s napadnutým rozsudkom krajského súdu uvádza, že vo veci podal dovolania a zároveň sa obracia so sťažnosťou na ústavný súd.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že napadnutý rozsudok krajského súdu je „*neodôvodnený až arbitrárny, neospravedlňiteľný a neudržateľný*“, pričom argumentuje tým, že nebol rešpektovaný nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 430/2014 z 2. júla 2014. Podľa názoru sťažovateľa „*nález ÚS vo svojom odôvodnení v ktorom je odvolací súd viazaný vyslovil právny názor v zmysle ktorého Rámcovú zmluvu uzatvoril subjekt bez právnej subjektivity. Podľa názoru ÚS tomu nasvedčuje hlavne IČO, ktoré patrilo odštepnému závodu a ktoré už niekoľko rokov nepoužíval. Táto skutočnosť jednoznačne nasvedčovala tomu, že Rámcovú zmluvu uzatvoril odštepný závod vo svojom mene, z čoho jednoznačne vyplýva, že ide o neplatnú zmluvu, nakoľko odštepný závod nemá právnu subjektivitu.*“. Z uvedených dôvodov považuje závery uvedené v napadnutom rozsudku krajského súdu za svojvoľné a v rozpore so zásadami ústavnosti.

K otázke prípustnosti svojej sťažnosti sťažovateľ uvádza, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal dovolanie, a to podaním z 28. októbra 2015, pričom uvádza, že v danom prípade ide o mimoriadny prostriedok, a hoci si je vedomý ustálenej judikatúry

ústavného súdu v obdobných prípadoch, je toho názoru, že ide o také hrubé porušenie jeho označených práv, že v danom prípade je daná právomoc ústavného súdu.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ tvrdí, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jeho označených práv, a žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie jeho označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd vzhľadom na informáciu uvedenú v sťažnosti v súčinnosti s Okresným súdom Zvolen zisťoval, či sťažovateľ v označenej veci podal dovolanie. Ústavný súd zistil,

že sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu skutočne podal dovolanie, ktoré Okresnému súdu Zvolen doručil 28. októbra 2015. Dovolanie sťažovateľa bolo postúpené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) 24. marca 2016 a ku dňu rozhodovania o sťažnosti o ňom ešte nebolo rozhodnuté.

Z princípu subsidiarity ako jedného zo základných pojmových znakov právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ochranu pred ústavným súdom nemožno využiť súčasne alebo pred inými prostriedkami nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii, ale že sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných právnych možností nápravy naďalej dochádza k porušovaniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 21/02).

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05).

Zistená skutočnosť podania dovolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľom vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených práv, ak je zrejmé, že sťažovateľ podal dovolanie, pričom v čase rozhodovania ústavného súdu nie je dovolacie konanie skončené. Sťažnosť musela byť preto odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude vo vzťahu ku krajskému súdu rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací.

Súbežné podanie dovolania a sťažnosti na ústavnom súde navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal

opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje...

Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 358/09), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

Ústavný súd sa však v daných okolnostiach musel zaoberať aj úvahou, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľa prípadné posúdenie jeho dovolania najvyšším súdom ako dovolania neprípustného. Pre tento prípad ústavný súd majúci na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude sťažovateľovi lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu.

A contrario potom platí, že v prípade vecného posúdenia a rozhodnutia najvyšším súdom o dovolaní bude mať sťažovateľ k dispozícii už iba podanie sťažnosti ústavnému súdu týkajúcej sa tohto rozhodnutia za obvyklých podmienok.

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

O ďalších návrhoch sťažovateľa formulovaných v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu, náhrada trov konania) z dôvodu odmietnutia sťažnosti nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2016